

Arrest

**nr. 51 401 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 oktober 2007 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 31 oktober 2007. Op 28 november 2007 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld aangezien verzoeker geen gevolg gaf, binnen de daartoe voorziene termijn, aan de oproep zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.2. Verzoeker werd vanuit het Verenigd Koninkrijk teruggestuurd en op 19 juni 2008 door de Federale Politie – Scheepvaartpolitie Zeebrugge aangehouden.

1.3. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 26 januari 2009.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 april 2010.

1.5. Op 10 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 juni 2010 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 4 sarathan 1366 (Afghaanse kalender, 25 juni 1987) in het dorp Adamkhel in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent tot de twaalfde klas naar school gegaan. De familie van uw vader leefde in onmin met uw moeder en haar familie. Deze spanningen vertroebelden ook de relatie tussen uw vader en uw moeder. Uiteindelijk escaleerde de situatie en doodde uw vader de broer van uw moeder, B.(...). Nadat uw vader de regio ontvluchtte, ging uw gezin bij uw grootvader langs moederszijde wonen in het dorp Dand. Uw vader en verschillende van zijn familieleden waren echter nauw betrokken bij de partij van Haji Q.(...). Na de val van het Talibanbewind kwamen Haji Q.(...) en zijn familie opnieuw aan de macht en kon uw vader terugkeren naar Adamkhel. Uw oom T.(...) en uw broer I.(...) doodden uw vader drie à vier maand voor uw vertrek uit Afghanistan. U besloot daarop om bij uw neef in Jalalabad te gaan wonen. Nog voor uw vertrek werd uw broer I.(...) door de familie van uw vader vermoord en in België vernam u dat ook uw oom T.(...) vermoord werd. U ontvluchtte Afghanistan in sarathan 1386 (22 juni – 22 juli 2007) en kwam vier maanden later op 30 oktober 2007 in België aan. De volgende dag diende u een eerste asielaanvraag in. U verliet echter het opvangcentrum op 14 november 2007 nog voor een interview bij Dienst Vreemdelingenzaken kon plaatsvinden. U trachtte het Verenigd Koninkrijk te bereiken maar werd haast onmiddellijk naar België teruggeleid. U verklaarde zich voor een tweede maal vluchteling in België op 26 januari 2009.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara en een verzoekschrift neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Allereerst dient opgemerkt dat er een grote discrepantie bestaat tussen uw geschetste levensomstandigheden in Afghanistan en de setting van uw vluchtrelaas. Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd er uitgebreid ingegaan op uw levensomstandigheden voor uw vertrek naar Europa. Zo vertelde u dat u tot aan de dood van uw vader met hem in het zelfde huis woonde en u hem tot aan zijn dood, weliswaar niet op regelmatig basis, op het land hielp (CGVS p.2,3). Als uw vluchtverhaal ter sprake komt, blijkt echter dat de geschetste levensomstandigheden allermint stroken met uw vluchtrelaas. Volgens uw asielverhaal zou uw vader immers reeds sinds lang geleden van u en de rest van uw gezin gescheiden zijn. Ook de hulp die u uw vader op het land gaf, zou niet zoals u eerst verklaart tot aan zijn dood geduurd hebben, maar eveneens met de dood van uw oom B.(...) een einde hebben gekend (CGVS p.11). Wanneer de moord op uw oom B.(...), die een einde zou gemaakt hebben aan uw samenwonen en –werken met uw vader, plaatsvond kan u dan weer niet verduidelijken. U moet het erop houden dat het lang geleden gebeurde. Ook over uw leeftijd destijds heeft u geen enkel idee (CGVS p.11). Het is allesbehalve geloofwaardig dat u er niet in slaagt om de geschetste levensomstandigheden in overeenstemming te brengen met de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw terugkeervrees.

Op dezelfde wijze is het veelzeggend dat u eerst verklaart dat u steeds in Adamkhel heeft gewoond, op zeven of acht maanden voor uw vertrek na toen u bij uw grootvader in Dand woonde (CGVS p.2,4). Later, nadat uw asielverhaal besproken werd, gaat u volledig tegen uw eerdere uitspraken in door te stellen dat u sinds de dood van B.(...), vele jaren geleden, bij uw grootvader in Dand woonde (CGVS p.9,10). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheden slaagt u er niet in een verklaring aan te reiken die het ontkennen van uw eerdere uitspraken overstijgt (CGVS p.11,12). Dat u over de context waarin uw asielproblemen zich afspeelden geheel tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt volledig uw asielmotieven.

De ernstige twijfels over het geloof dat er aan uw asielrelaas kan gehecht worden, wordt ook bevestigd door de vage en tegenstrijdige tijdsaanduidingen die u in uw asielrelaas legt. U slaagt er

immers allerminst in de problemen waardoor u uw land moest verlaten op een duidelijke en eensluidende manier in de tijd te situeren, zoals van een opgeleide volwassene, als uzelf, kan verwacht worden. Zoals hierboven reeds vermeld is het merkwaardig dat u er geen idee van heeft wanneer uw vader uw oom B.(...) doodde, aangezien deze gebeurtenis een directe impact heeft gehad op uw leven (CGVS p.9). Hoelang uw vader ondergedoken leefde of hoelang hij terug in Adamkhel gevestigd was voor zijn dood, kan u evenmin vertellen (CGVS p.9).

Voorts slaagt u er niet in de dood van uw vader aan uw schoolcarrière te koppelen. Waar u eerst beweerde dat u omwille van de problemen zo'n vijf tot zes maanden voor de dood van uw vader van school ging, komt u later volledig op deze uitspraak terug door te beweren dat u direct na de dood van uw vader een punt achter uw schoolloopbaan zette (CGVS p.6,10). Dat u vertelt dat uw vader in de zomervakantie gedood werd, kan niet als verklaring voor het tijdsverschil weerhouden worden, daar de schoolvakantie slechts drie maanden duurt, zo zegt u (CGVS p.10). Bovendien moet ook opgemerkt dat uw eerdere uitspraak dat u het elfde jaar afwerkte en al gedurende een maand de twaalfde graad had aangevat in strijd is met uw nieuwe versie dat u in de schoolvakantie met school stopte (CGVS p.2,10). Uw verklaring dat men na de eindexamens gedurende een maand naar de hogere klas mag voor de start van de vakantie, vindt geen bevestiging in de objectieve bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt en kan derhalve niet ernstig genomen worden (CGVS p.10).

De allerminst geloofwaardige chronologie van uw asielaanvraag wordt nogmaals benadrukt wanneer de Afghaanse schoolkalenders naast uw verklaringen worden gelegd. Daar u verklaart dat u het schooljaar in uw regio in de herfst begint, duurt de schoolvakantie volgens uw schoolkalender van 5 juni tot 4 september, zo zegt het Afghaanse ministerie van onderwijs (CGVS p.6). Dat uw vader tijdens het schoolverlof gedood zou zijn geweest, drie of vier maand voor uw vertrek uit Afghanistan in de maand sarathan 1386 (22 juni – 22 juli 2007), is bijgevolg geheel onmogelijk (CGVS p.2,3). Dat u, die twintig jaar was bij uw vertrek uit Afghanistan, elf jaar onderwijs genoot en steeds in familieverband woonde, de meeste essentiële gebeurtenissen uit uw asielaanvraag met dermate vage en tegenstrijdige tijdsaanduidingen weergeeft, verhindert elk geloof in uw asielmotieven (CGVS p.2).

Tenslotte moeten er ook vragen gesteld bij uw nood aan bescherming aangezien deze nood allerminst uit uw handelen na aankomst in België op te maken valt. Van een asielaanvraag kan immers verwacht worden dat hij, indien hij een dergelijke nood aan bescherming claimt als u, de asielaanvragers van het land waar hij asiel aanvraagt in staat stelt zijn nood aan bescherming te beoordelen. U verliet het opvangcentrum echter nauwelijks twee weken na uw aankomst in België op 30 oktober 2007, nog voor u door Dienst Vreemdelingenzaken geïnterviewd werd. Vervolgens duurde het meer dan een jaar voor u op 26 januari 2009 een tweede asielaanvraag indiende, hoewel u uw poging om het Verenigd Koninkrijk te bereiken vrijwel onmiddellijk gedwarsboemd zag. Dat u een dergelijk parcours aflegde en slechts meer dan een jaar na uw aankomst in België u werkelijk beschikbaar stelde voor de Belgische asielaanvragers, wijst niet op een serieuze interesse in uw asielaanvraag, wat geen nood aan bescherming doet vermoeden. Dat een vrees om teruggestuurd te worden naar Griekenland uw handwijze stuurde, kan niet als verklaring aanvaard worden daar u toegeeft dat u Dienst Vreemdelingenzaken u hier nooit over berichtte (CGVS p.5).

Bovenstaande vaststellingen bestempelen uw asielaanvraag als bedrieglijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielaanvragers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door

Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Surkhrod uit de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 beide district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in het district Surkhrod zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De twee neergelegde documenten kunnen niet bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Beide documenten behandelen immers slechts uw en uw vaders identiteit en laten uw asielmotieven onbesproken (CGVS p.4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de bewijskracht van authentieke documenten, wenst verzoeker erop te wijzen dat het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan zijn identiteit, nationaliteit en recente afkomst uit de provincie Nangarhar, district Surkhrod, dorp Adamkhel. Met betrekking tot zijn incoherente verklaringen over zijn asielrelaas, haalt verzoeker aan dat het voor hem niet eenvoudig was om zich alle details te herinneren van hetgeen hem overkomen is in Afghanistan. Verzoeker betwist ook dat het lange wachten alvorens het indienen van een nieuwe asielaanvraag wijst op desinteresse in de asielprocedure of op het feit dat hij geen bescherming zou nodig hebben vanwege de Belgische autoriteiten. Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal hem onterecht de subsidiaire bescherming heeft geweigerd.

Bij het verzoekschrift worden geen bijkomende documenten gevoegd.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze de commissaris-generaal het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de bewijskracht van authentieke documenten heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er een grote discrepantie bestaat tussen zijn geschetste levensomstandigheden in Afghanistan en de setting van zijn vluchtrelaas, in het bijzonder omtrent het samenwonen en samenwerken met zijn vader, en het samenwonen met zijn grootvader in Dand, (ii) hij er niet in slaagde de problemen waardoor hij zijn land moest verlaten op een duidelijke en eensluidende manier in de tijd te situeren, zoals van een opgeleide volwassene zoals verzoeker kan verwacht worden, (iii) hij er niet in slaagt de dood van zijn vader aan zijn schoolcarrière te koppelen, (iv) de ongeloofwaardige chronologie van zijn asielaanvraag nogmaals benadrukt wordt wanneer de Afgaanse schoolkalenders naast zijn verklaringen worden gelegd, (v) er vragen dienen gesteld te worden bij zijn nood aan bescherming aangezien deze nood niet uit zijn handelen na aankomst in België op te maken valt, (vi) er voor burgers uit het district Surkhrod uit de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, zoals uitgebreid toegelicht, en (vii) de neergelegde documenten slechts zijn identiteit en die van zijn vader behandelen en zijn asielmotieven onbesproken laten.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat het voor hem niet eenvoudig was om zich alle details te herinneren van hetgeen hem overkomen is in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen geenszins te herleiden zijn tot details maar integendeel betrekking hebben op de kernaspecten van zijn asielaanvraag. Van verzoeker, die beweert Afghanistan te zijn ontvlucht vanwege de ruzie tussen de familie van zijn vader en de familie van zijn moeder waarbij zijn oom B., zijn vader, zijn broer T. en zijn oom T. werden vermoord, mag verwacht worden dat hij het samenleven en werken met zijn vader, en de moord op zijn oom B. en vader in tijd en ruimte kan situeren vermits deze gebeurtenissen in zijn geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, hetgeen in casu niet het geval, zoals blijkt uit zijn verklaringen: *“Allereerst dient opgemerkt dat er een grote discrepantie bestaat tussen uw geschetste levensomstandigheden in Afghanistan en de setting van uw vluchtrelaas. Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd er uitgebreid ingegaan op uw levensomstandigheden voor uw vertrek naar Europa. Zo vertelde u dat u tot aan de dood van uw vader met hem in het zelfde huis woonde en u hem tot aan zijn dood, weliswaar niet op regelmatig basis, op het land hielp (CGVS p.2,3). Als uw vluchtverhaal ter sprake komt, blijkt*

echter dat de geschetste levensomstandigheden allerm minst stroken met uw vluchtrelaas. Volgens uw asielverhaal zou uw vader immers reeds sinds lang geleden van u en de rest van uw gezin gescheiden zijn. Ook de hulp die u uw vader op het land gaf, zou niet zoals u eerst verklaart tot aan zijn dood geduurd hebben, maar eveneens met de dood van uw oom Babrak een einde hebben gekend (CGVS p.11). Wanneer de moord op uw oom Babrak, die een einde zou gemaakt hebben aan uw samenwonen en –werken met uw vader, plaatsvond kan u dan weer niet verduidelijken. U moet het erop houden dat het lang geleden gebeurde. Ook over uw leeftijd destijds heeft u geen enkel idee (CGVS p.11). Het is allesbehalve geloofwaardig dat u er niet in slaagt om de geschetste levensomstandigheden in overeenstemming te brengen met de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw terugkeervrees. Op dezelfde wijze is het veelzeggend dat u eerst verklaart dat u steeds in Adamkhel heeft gewoond, op zeven of acht maanden voor uw vertrek na toen u bij uw grootvader in Dand woonde (CGVS p.2,4). Later, nadat uw asielverhaal besproken werd, gaat u volledig tegen uw eerdere uitspraken in door te stellen dat u sinds de dood van Babrak, vele jaren geleden, bij uw grootvader in Dand woonde (CGVS p.9,10). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheden slaagt u er niet in een verklaring aan te reiken die het ontkennen van uw eerdere uitspraken overstijgt (CGVS p.11,12). Dat u over de context waarin uw asielproblemen zich afspeelden geheel tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt volledig uw asielmotieven.

De ernstige twijfels over het geloof dat er aan uw asielrelaas kan gehecht worden, wordt ook bevestigd door de vage en tegenstrijdige tijdsaanduidingen die u in uw asielrelaas legt. U slaagt er immers allerm minst in de problemen waardoor u uw land moest verlaten op een duidelijke en eensluidende manier in de tijd te situeren, zoals van een opgeleide volwassene, als uzelf, kan verwacht worden. Zoals hierboven reeds vermeld is het merkwaardig dat u er geen idee van heeft wanneer uw vader uw oom Babrak doodde, aangezien deze gebeurtenis een directe impact heeft gehad op uw leven (CGVS p.9). Hoelang uw vader ondergedoken leefde of hoelang hij terug in Adamkhel gevestigd was voor zijn dood, kan u evenmin vertellen (CGVS p.9).

Voorts slaagt u er niet in de dood van uw vader aan uw schoolcarrière te koppelen. Waar u eerst beweerde dat u omwille van de problemen zo'n vijf tot zes maanden voor de dood van uw vader van school ging, komt u later volledig op deze uitspraak terug door te beweren dat u direct na de dood van uw vader een punt achter uw schoolloopbaan zette (CGVS p.6,10). Dat u vertelt dat uw vader in de zomervakantie gedood werd, kan niet als verklaring voor het tijdsverschil weerhouden worden, daar de schoolvakantie slechts drie maanden duurt, zo zegt u (CGVS p.10). Bovendien moet ook opgemerkt dat uw eerdere uitspraak dat u het elfde jaar afwerkte en al gedurende een maand de twaalfde graad had aangevat in strijd is met uw nieuwe versie dat u in de schoolvakantie met school stopte (CGVS p.2,10). Uw verklaring dat men na de eindexamens gedurende een maand naar de hogere klas mag voor de start van de vakantie, vindt geen bevestiging in de objectieve bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt en kan derhalve niet ernstig genomen worden (CGVS p.10).

De allerm minst geloofwaardige chronologie van uw asielrelaas wordt nogmaals benadrukt wanneer de Afghaanse schoolkalenders naast uw verklaringen worden gelegd. Daar u verklaart dat u het schooljaar in uw regio in de herfst begint, duurt de schoolvakantie volgens uw schoolkalender van 5 juni tot 4 september, zo zegt het Afghaans ministerie van onderwijs (CGVS p.6). Dat uw vader tijdens het schoolverlof gedood zou zijn geweest, drie of vier maand voor uw vertrek uit Afghanistan in de maand sarathan 1386 (22 juni – 22 juli 2007), is bijgevolg geheel onmogelijk (CGVS p.2,3). Dat u, die twintig jaar was bij uw vertrek uit Afghanistan, elf jaar onderwijs genoot en steeds in familieverband woonde, de meeste essentiële gebeurtenissen uit uw asielverhaal met dermate vage en tegenstrijdige tijdsaanduidingen weergeeft, verhindert elk geloof in uw asielmotieven (CGVS p.2).”

Met de loutere bewering dat het voor hem niet eenvoudig was om zich alle details te herinneren, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente motivering van de bestreden beslissing omdat, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, verzoeker twintig jaar oud was bij zijn vertrek, elf jaar onderwijs had genoten, steeds in familieverband heeft geleefd en het de meest essentiële gebeurtenissen betreft uit zijn asielverhaal.

2.7. Verzoeker herhaalt verder dat hij onmiddellijk na het indienen van zijn eerste asielaanvraag naar het Verenigd Koninkrijk wilde gaan uit vrees om naar Griekenland te worden teruggestuurd, hij na de gefaalde poging om in het Verenigd Koninkrijk te raken, in hongerstaking ging en hij zich pas nadien een tweede maal durfde aanbieden voor het indienen van een asielaanvraag. Hij betwist dat het lange wachten vooraleer het indienen van een nieuwe asielaanvraag wijst op een desinteresse in de asielprocedure of op het feit dat hij geen bescherming zou nodig hebben vanwege de Belgische autoriteiten. Echter, de Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. In de bestreden beslissing werd bovendien opgemerkt dat de vrees om naar Griekenland te worden teruggestuurd niet als verklaring kan worden

aanvaard aangezien hij toegaf dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem hierover nooit berichtte. Uit bovenstaande kan dan ook met reden worden afgeleid dat het indienen en ook het afwachten van de behandeling van een asielaanvraag geen prioriteit was voor verzoeker, hetgeen wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn nood aan bescherming relativeert.

2.8. Dat er door de commissaris-generaal niet getwijfeld wordt aan verzoekers identiteit, nationaliteit en zijn recente afkomst uit de provincie Nangarhar, district Surkhrod, dorp Adamkhel, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.10. Ter terechtzitting legt de verwerende partij een update neer, gedagtekend 24 augustus 2010, betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in de periode november 2009 en augustus 2010 ("*Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)*"). Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermde. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afghaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS